

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ καιρὸς εἴταν βροχερός. Ὁ οὐρανὸς εἶχε συννεφιάσει ἀπὸ τῆς αὐγῆς καὶ ὅλα τὰ νησιά, πέρα σὶν ὀρίζοντα, εἴταν σκεπασμένα μὲ πυκνὸ ποῦσι. Ἡ θάλασσα, μολυβδόχρωμη καὶ ἀγριεμένη, χτυποῦσε τ' ἀφρισμένα κύματά της στὰ βραχώδηκα γυρογάλια καὶ ὁ ἄερας νοτισμένος ἐπικίζε ἄγριο παιχνίδι, προσπαθώντας νὰ σκορπίσει στὴν ὑγρὴ γῆ τὰ ὑπόλοιπα κίτρικα καὶ ἄστενικὰ φύλλα τῶν δέντρων. Ὅλα γύρω ἀνάδυναν μιὰ θαρρετὰ μυρωδιὰ, ὅλα εἴταν σκεπασμένα μὲ τὸ γκριζὸ θλιβερὸ χροῖμα τοῦ φθινόπωρου.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὸ στενόχωρο καφενεῖο τοῦ Πάνου Κατρατζῆ, ποὺ εἶναι χτισμένο στὴ ράχη ἐνὸς ψηλοῦ παραθλασίου βράχου, μακριὰ ὡς ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀπὸ τὴ μικρὴ πολιτεία τοῦ κυκλαδικοῦ νησιοῦ, δὲ συχνάζεται παρὰ ἀπὸ μετρημένους, μὰ ταχτικούς θαμῶνες. Ἕνας γέρος ἀσπρομάλλης ποιητής, ἓνας νεοραστενικὸς ἔμπορος, ἓνας καθολικὸς παπᾶς καὶ ὁ Πέτρος Χαμηλός, ὁ δάσκαλος τῆς καλλιγραφίας τῶν δημοτικῶν σχολειῶν τοῦ νησιοῦ, ἀποτελοῦν τὴ φθινοπωρινὴ πελάτεια τοῦ ἀπόκεντρου στενόχωρου καφενεῖου. Κ' ἡ λιγυρόσυνη αὐτὴ πελατεία δὲ συχνάζει στὸ μαγαζὶ τοῦ Πάνου Κατρατζῆ, παρὰ τὸ ἀπόμεμα καὶ πάντα ὕστερ' ἀπὸ τὴ δύση. Γι' αὐτὸ ὁ Κατρατζῆς ὅλο τὸ πρωτὶ κάνει δουλειὲς τοῦ ποδοκροῦ κάτω στὸ λιμάνι καὶ τὸ ἀπομεσημέρο μαζεύεται στὸ μαγαζὶ γιὰ νὰ δεχτεῖ μόνον καὶ μόνον τοὺς τέσσερις λιγύλογους πελάτες του καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ ξεχαστεῖ ὁλότελα τὸ μικρὸ του καφενεῖο, ποὺ ὅλο τὸ καλοκαίρι κάνει χρυσὲς δουλειές.

Ὁ γέρος ποιητής, ὁ νεοραστενικὸς ἔμπορος καὶ ὁ καθολικὸς παπᾶς εἴταν, τὸ δειλινὸ ἐκεῖνο, στὴν ἴδια τοὺς θέσιν, καθισμένοι σὲ ἀπόστασι εἴκοσι βηματίων ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ὁ ἀσπρομάλλης ποιητής εἶχε ἀφοσιωθεῖ ὁλόψυχα στὰ χειρόγραφα του, ὁ νεοραστενικὸς ἔμπορος, κερκωμένος στὴν καρέκλα, κουνοῦσε σπασμωδικὰ τὰ δάχτυλα τῶν χειρῶν του, ἀνεδοκατέδαζε τὰ τοξοειδῆ του φρούδια καὶ παρακολουθοῦσε, πέρα στὴ θάλασσα, ἓνα ψαροκάϊκο, ποὺ πάλαι μετὰ τὰ μακισμένα κύματα, προσπαθώντας νὰ λιμενιστεῖ, ἐνῶ ὁ καθολικὸς παπᾶς εἴταν βυθισμένος στὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐσπερινῆς του προσευχῆς. Κοιτοῦσε ἓνα χοντρὸ ἀγιωτικὸ βιβλίον, ντυμένο μὲ μαύρη τσόχα καὶ κουνοῦσε μὲ ρυθμὶ

τὰ πόδια του, σχηματίζοντας χίλιες δυό πτυχές στο κάτω μέρος του λινομέτρου ἡρώου του. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀνέβαζε τὸ κουρασμένο του βλέμμα στὸν οὐρανὸ καὶ πάλι τὸ κατέβαζε στὸ χοντρὸ βιβλίο. Ὁ Κατρατζής· κάπνιζε τὸν ἀπογευματινὸ του ναργιλέ μέσα στὸ μαγαζὶ καὶ καθὲς τόσο κοίταζε, ἀπὸ τὸ στενὸ παράθυρο, ἔξω στὸν ἀνηφορικὸ δρόμὸ γιὰ νὰ δεῖ ἂν ἐρχόταν ὁ τέταρτος καὶ τελευταῖος πελάτης· κι αὐτὸ γιὰ τὴν διζύονταν νὰ σβύσει τὴ φωτιὰ τῆς πύλης φουδούς, ποὺ ἔκαιγε συνεχῶς· περιμένοντες νὰ βράσει τὸν καφέ τοῦ Πέτρου Χαμηλοῦ.

Μὰ ὁ δάσκαλος τῆς καλλιγραφίας δὲ φαινόταν.

— Ἐχει περάσει ἡ ὥρα του, ψιθύρισε ὁ Κατρατζής.

Καὶ σηκώθηκε, ἔλυσε τὸ ναργιλέ του, τὸν καθάρισε καὶ ὕστερα τὸν τοποθέτησε στὸ περιθώριο τοῦ στενόμενου παραθύρου. Καὶ βγήκε. Προχώρησε ὡς τὴν ἔσχατὴ μικρῆς ἀλάνας τοῦ καφενείου. Βέβηκε νὰ κοιτάξει στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου. Μὰ τίποτα.

— Ἐχει περάσει ἡ ὥρα, ξανάπε καὶ μπῆκε στὸ μαγαζὶ, ἔσβυσε τὰ κάρβουνα καὶ ξαπλώθηκε σ' ἓνα ξύλινο κουτσὸ καναπεδάκι, περιμένοντες νὰ φύγουν οἱ ἄλλοι τρεῖς γιὰ νὰ κλειδώσει.

Ἐξῶ ἔσπρισε νὰ ψιχαλίζει. Ὁ γέρος ἀσπρομάλλης ποιητῆς ἔκρυψε, μέσα σ' ἓνα ξεθωριασμένο καφέ χαρτοφύλακα, τὰ χειρόγραφα του καὶ πῆγε νὰ καθίσει κάτω ἀπὸ τὴν καλαμένια σκεπή, ποὺ εἴταν στερεωμένη στὸς τοίχους τοῦ μαγαζιοῦ καὶ μπροστὰ στὴν πόρτα. (Ὁ νεοραστενικὸς ἔμπορος τὸν μιμήθηκε λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ἐνῶ ὁ καθολικὸς πικρῶς, ἀψηφώντας τὶς ἀνέριες βροχοσταλίδες, ζακολουθοῦσε νὰ διαβάσει τὸ χοντρὸ ἱσραηλινὸ βιβλίο μὲ τὸ τσόχινο ντύσιμο.

Τὸν οὐρανὸ ἔρχιζαν νὰ σκίζουν τῶρα ἀστραπές, ἡ μιὰ πίσω τῆς ἄλλης, ποὺ τὶς ἀκολουθοῦσαν μακρόχρονες βροντές. Τὸ ψιχάλισμα σταμάτησε, μὰ φαινόταν πῶς ὅχι ἀργὰ θὰ ξεσποῦσε δυνατὴ μπόρα.

Ὁ παπᾶς σηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ καθίσει ὅπου καὶ οἱ ἄλλοι δύο. Κάτω ἀπὸ τὸ καλαμένιο ὑπόστεγο.

Κ' οἱ τρεῖς τῶρα, ζαρωμένοι στὶς γωνίες τῆς σκεπῆς, ἄφωνοι καὶ μελαγχολικοὶ παρατηροῦσαν τὰ σύννεφα, ποὺ ὀλοένα καὶ πύκνωναν, τὴ θάλασσα ποὺ σκούρηνε καὶ τὰ σποραδικὰ δέντρα τῆς ἀντικρυνῆς ρεματιᾶς, ποὺ ξεφύλλιζαν κάτω ἀπὸ τὶς πεισματώδικες πνοές τοῦ ἀνέμου. Ἄφωνοι καὶ μελαγχολικοί, οἱ δύο κοσμικοὶ καὶ ὁ κληρικὸς, ἄρνησαν τὴ σκέψη τους νὰ πετάξει πίσω στὸ νεανικὸ τους παρελθόν. Καθένας ἐπ' ἐ

ν' αναπολήσει και μια περασμένη εὐτυχία, έναν ξρωτα σοβαρό και χίλιες παιδικές αγάπες της μαθητικῆς τους ἐποχῆς. Ἐνῶ τὸ φθινόπωρο δειλινὸ ἄπλωνε στὴ γερασμένη τους ψυχὴ μιὰ σκοτεινὴ ἐπιθυμία, κάποιον πόθο κρυφόν, μιὰ λαχτάρα μυστικὴ, ποὺ ἐσθυναν κάτω ἀπὸ τὰ ρυτιδωμένα τους μέτωπα καὶ τ' ἄσπρα τους μαλλιά. Ἀναστέναζαν κ' οἱ τρεῖς ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτὸ. Ἔβλεπαν μεγάλο τὸ μαρτύριό τους ἐκείνη τὴ στιγμή. Ὑπόφεραν κ' οἱ τρεῖς τὸν ἴδιο πόνο· κι ὅμως τὸν κρατοῦσαν μυστικὸ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου. Πολλὲς φορὲς ἤρθε ἡ ἐπιθυμία στὸν καθένα νὰ σηκωθεί, νὰ τρέξει στὸν παλινὸ καὶ νὰ τοῦ ἐξομολογηθεῖ, μὰ δὲν τόκανε. Ἡ λέξη «ἀγαπῶ» δὲ στεκόταν στὰ ζαρωμένα τους χεῖλια. Καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς εἶχαν περάσει πιά τὰ χρόνια τῆς ἀγάπης, ὅσο κι ἂν κάθε τέτοια ἐποχὴ, κάθε φθινόπωρο, ἐνιωθάν τὴν ἀνάγκη τῆς γυναίκας.

Κι ἀναστέναζαν κ' οἱ τρεῖς πονετικά, ἐνῶ μένα στὸ μικρὸ μαγαζὶ ἀκογόταν τὸ ροχαλητὸ τοῦ Πάνου Κατρατζῆ.

Στὸ βάθος τοῦ δρόμου φάνηκε ἐνὰ ζευγάρι. Ἡ γυναίκα κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χεῖρ ἕνα μικρὸ κορίτσι. Ὁ ἄντρας βάδιζε σιγὰ καὶ κουρασμένα πλαῖι στὴν κοντὴ γυναίκα. Φαινόταν πὼς μιλοῦσαν, γιατί ὁ ἄντρας ἐσκυβε συχνὰ τὸ κεφάλι κι ἀντίκρουε τὴ γυναίκα στὰ μάτια. Τὸ κορίτσι ἄφρησε ἀπότομα τὸ χεῖρ τῆς κυρίας καὶ πλησιάζοντας τὸ συνοδό τους τὸν ρώτησε :

— Αὐτὸ εἶναι τὸ καφενεῖο ποὺ λέγατε τῆς μαμᾶς ;

— Ναι, Ἀννίτσα, εἶπε σιγὰ ὁ κύριος χαϊδεύοντάς τὴν στὰ μαλλιά.

Κ' ἡ Ἀννίτσα ζύγωσε πάλι πλαῖι στὴν κυρία.

Ὁ καφετζῆς ἐντωμεταξὺ εἶχε σηκωθεί καὶ μάζευε τὰ καθίσματα καὶ τὰ τραπέζια. Ὁ ποιητής, ὁ ἔμπορος κι ὁ παπᾶς κοίταζαν τὸ ζευγάρι ποὺ ἀνέβαινε. Ἀρχισε πάλι νὰ ψιχαλίζει. Ὁ κύριος μὲ τὴν κυρία καὶ τὸ κορίτσι ἔφτασαν τώρα κοντὰ στὸ μαγαζὶ. Ὁ καφετζῆς μάλιστα τώρα τοὺς ἀντελήφτηκε.

— Ὁ δάσκαλος ! . . Ὁ δάσκαλος μὲ μιὰ γυναίκα ! συλλογίστηκε.

Καὶ πάλι σκέφτηκε :

— Κι ὅμως ξαίρω πὼς αὐτὸς εἶναι λεύτερος, γεροντοπαλλήκαρο. Ὁ θῆναι ἀδελφὴ του, μπορεῖ κουινιάδα του ἢ ξαδελφὴ του.

Καὶ ξαναμπήκε στὸ μαγαζὶ. ἔβγαλε τρεῖς καθίσματα καὶ ἕνα τραπέζι.

— Που θέλετε νὰ τὰ δάλω, δάσκαλε ; ρώτησε ὁ Κατρατζής τὸν Πέτρο Χαμηλό. Κ' ἐκεῖνος, ἀφοῦ ζήτησε τὴ γνώμη τῆς κυρίας, ἀπάντησε δείχνοντάς τὸ μέρος :

— Ἐσεῖ στὴ γωνιά . . . Ὁχι αὐτοῦ . . . πιὸ μέτα. Ἐκεῖ τὰ καλὰμια εἶναι πυκνοπλεγμένα καὶ δὲν περνᾷ ἡ βροχὴ.

Ὁ Κατρατζής τὴν ἔκουσε.

Ὁ Πέτρος Χαμηλὸς τοποθέτησε καλῆτερα τὶς καρέκλες. Καὶ εἶπε στὴν κυρία ;

— Καθῆστε, κυρία Τούλα.

Ἐπειτα σήκωσε τὴν Ἀννίτσα καὶ τὴν κάθησε στὴ μεσινὴ καρέκλα. Καὶ ρώτησε τὸν Κατρατζή :

— Τί θὰ μᾶς δώσεις ;

— Ξαίρεις, δάσκαλε, πὼς δὲν ἔχω παρὰ καφέ καὶ λουκούμι.

— Εἶναι ντόπιο τὸ λουκούμι ; ρώτησε ἡ κυρία.

— Αὐτὸ δὰ ἔλειπε νὰ φέρνουμε λουκούμι ἀπὸ τὴν ξενητεῖα ἀφοῦ ὁ τύπος μᾶς βγᾶζει τὸ καλῆτερο, εἶπε ὁ καφετζής μὲ ἀναίδεια.

— Τότε φέρε ἕνα γιὰ μένα κ' ἕνα γιὰ τὸ παιδί, παράγγειλε ἡ κυρία Τούλα.

— Καὶ σεις, δάσκαλε, καφέ ;

— Ὅπως πάντα, ἀποκρίθηκε κοντολεξίς ὁ Πέτρος Χαμηλός.

— Στις προσταγές σας, ψιθύρισε πρόθυμα ὁ καφετζής καὶ χάθηκε μὲ βιαστικὸ βῆμα.

Τὸ βράδυ τώρα εἶχε πέσει. Τὰ ἡλεκτρικὰ τῆς μικρῆς πολιτείας ἀνάψανε. Στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα διακρινόταν μόνο οἱ φάροι τῶν νησιῶν ποὺ ἔσβυναν καὶ ἀνάβανε κανονικά. Ὁ ἀγέρας φυσοῦσε μὲ λιγότερη ὁρμή, μὰ εἶταν πολὺ ψυχρὸς.

Στὴν πόρτα τοῦ καφενείου φάνηκε ὁ Κατρατζής. Ρώτησε τοὺς πελάτες ἂν θέλουν φῶς. Μὰ κανεὶς δὲν ἀπάντησε. Κι ὁ καφετζής ξαναρώτησε μὲ τὶς ἴδιες λέξεις, Ὁ Πέτρος Χαμηλὸς εἶπε τότε σιγὰ, φροντίζοντας νὰ μὴν ἀκουστεῖ ἀπὸ τοὺς ἄλλους :

— Ὁχι· εἶναι περιττό....

Καὶ κοίταξε τὴν κυρία Τούλα.

— Σᾶς ἀρέσει καὶ σᾶς τὸ σκοτάδι, κύριε Πέτρο.

— Ναί, εἶπε δειλὰ ὁ δάσκαλος, ρίχνοντας ὑποφιαστικὰ βλέμματα στοὺς τρεῖς ἄλλους.

Και ή σιωπή βχτίλεψε πάλι στο παράμερο καρνεβό.

Ο γέρος ποιητής, ό έμπορος κι ό παπᾶς κοίταζαν λοζᾶ κ' επίμονα τόν Πέτρο Χαμηλό. Προσπαθούσαν νά μαντέψουν τί είδους σχέση τόν συνέδενε με την άγνωστη γυνίκα. Κ' ή ιδέα πώς έσως νά είταν φίλη του τούς έκανε νά νοιώτουν μιᾶ φθονερή ζήλεια. Ο δάσκαλος όμως ανύποπτος διηγόταν στην κυρία Τούλα την ύπόθεση μιᾶ έρωτικής ιστορίας που είδε την προηγούμενη βραδυά στον κινηματογράφο. Η Άννίτσα γερμένη στον ώλο της μητέρας της κοιμόταν έλαφρα.

Σάν τελείωσε τή διήγησή του ό δάσκαλος, ρώτησε την κυρία Τούλα :

— Θέλετε νά πάμε μαζί ένα βράδυ στο θέατρο ;

Κ' ή κυρία απάντησε με αδέσβαιη φωνή :

— Θα ήθελα πολύ. Μά ξαίρετε πώς ό κόσμος εδώ είναι κακός. Τί θα πουν αν δουν μιᾶ χήρα—και τολμᾶ νά πῶ—νέα σχετικά, νά βγαίνει μ' έναν ξένο της κύριο ;

Ο δάσκαλος δέ μίλησε. Κοίταξε την Άννίτσα, έριξε ένα βλέμμα στους άλλους και σκύβοντας κοντά στο αύτι της κυρίας Τούλας είπε σιγά :

— Μην ξεχνᾶτε πώς είμαστε συνάδελφοι

Η δασκᾶλ τόν κοίταξε κατάματα και τρυφερά. Κάτι ένιωσε νά γλυκίζετε μέσα της. Η Άννίτσα ξακολουθοῦσε νά κοιμάται.

— Και τί μ' αύτό ;... Συγγενεί; μιᾶ φορά δέν είχατε....

— Κι όμως, αν θέλατε... ψιθύρισε ό Πέτρος Χαμηλός και σόπασε.

Ο ποιητής, ό έμπορος κι ό παπᾶς, στα τελευταία λόγια του δάσκαλου, ἄλληλοκοιτάχτηκαν όρμέμφυτα. Κ' εὐτύς σηώθηκαν νά φύγουν.

Ο δάσκαλος τότε ξανάγυρε τὸ κεφάλι πλάι στην κυρία Τούλα και ἀποτελείωσε τή φράση του :

— . . . "Αν θέλετε, κυρία μῦ, μπορούμε νά γίνουμε . . .

Η κυρία Τούλα κοκκίνισε και κάρφωσε φοβισμένη τὰ μάτια της στη μικρή που κοιμόταν. "Επειτα πήρε προσεχτικά και φοβισμένα τὸ χέρι του Πέτρου Χαμηλού στο δικό της και τῶσφιξε με δύναμη.

Η βροχή χτύπησε την ὥρα εκείνη στα καλάμια της σκεπής. Μιᾶ ἀστραπή ξέσκισε τὰ σύννεφα κ' ὕστερα μιᾶ βροντή κάλυψε ὁλότελα τὸν ἤχο ενός φιλιού, που ἀντάλλαξαν τὰ μαραμένα χεῖλια της ἡλικιωμένης κυρίας και του περασμένου στα χρόνια δασκᾶλου της καλλιγραφίας.

Ἡ Ἀννίτσα κοιμόταν τώρα βαθιά. — —

Στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου ξεχώριζαν τρεῖς σκιές, κάτω ἀπὸ τὸ ἡλεκτρικὸ λαμπιόνι τοῦ γωνιακοῦ σπιτιοῦ, ποὺ βλάδιζαν σκυρτὰ καὶ κτυρασμένα. Εἴταν οἱ σκιές τοῦ γέρου ποιητῆ, τοῦ νευρασθενικοῦ ἐμπόρου καὶ τοῦ καθολικοῦ παπᾶ, ποὺ θ' ἀποτελούσαν, ἀπὸ δῶ κι ὀμπρός, τὴ φθινοπωρινὴ πελατεὶα τοῦ παρχαίου κερνεῖου.

ΒΕΛ. ΦΡΕΡΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ Κ. ΜΑΝΩΛΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗ ΚΑΙ ΤΗ ΦΙΛΑΙΝΑΔΑ ΤΟΥ
ΤΗ ΜΙΧΤΗ

2.—

Ίσως νὰ θυμάστε πως ὁ Τριανταφυλλίδης σὰν ξεστόμισε τὸ φερόν του τὸν ἐπόπτη, ἀνατρίχιαξε. Οἱ ἀνατριχίλλες του ὅμως δὲν εἴτανε ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ· εἴτανε ἀπὸ τὸ φόβο τῆς καθαρέουσας, τῆς φιλαινάδας.

Ὁ φόβος αὐτὸς εἶναι ἀφιλοσόφητος φόβος. Εἶναι φόβος δηλαδὴ ποὺ δὲν ἀκούει μήτε τὴν ἱστορίαν, μήτε τὴ λογικὴν, μήτε καμιά μέθοδον. Ἀπὸ τὴν μέθοδον, ἀπὸ τὴν λογικὴν, ἀπὸ τὴν ἱστορίαν μαθαίνουμε κατὶ σημαντικόν, κατὶ ὅπου φιλονικία δε χωρᾷ, καὶ εἶναι αὐτὸ ποὺ ἡ καθαρέουσα δὲν πέτυχε. Ἀπέτυχε μάλιστα δεινὰ. Δὲν κατόρθωσε, τόσους τώρα καὶ τόσους αἰῶνες, οὔτε τὸ γραπτὸ μας, οὔτε τὸν προφορικὸν μᾶς τὸ λόγον νὰ καταχτήσῃ. Τους ἔκαμε θάλασσαν καὶ τὸν ἑνὸς καὶ τὸν ἄλλον. Ὅχι μόνον ἀργοπόρησε, οὐχὶ μόνον σταμάτησε τὸ ἔθνος, τὸ κατὰστρεψε κιόλας. Δὲν ἔχει λοιπὸν αὐτὴ νὰ μᾶς προστάξῃ, νὰ μᾶς ἐρίξῃ, νὰ μᾶς κυδερνᾷ. Ἐχομε μᾶς νὰ τὴν πιάσουμε ἀπὸ τὸ μπράτσον δυνατόν, ἔχομε νὰ τὴν φέρουμε μπροστὰ στο δικαστήριον τῆς Πατρίδας, ἔχομε νὰ τὴν ρωτήσουμε :

— «Μωρὲ σὺ, δε μᾶς λές, σιόρα Καθαρέουσα, με τι δικαίωμα βρίζεις ἓνα ἔθνος; Με τι θάρρος ἔρχεσαι καὶ ἀποφασίζεις πως δε θέλεις τὴ γλῶσσαν σου; Με τι τόλμην μᾶς σκοτώνεις τὸ λάφυγγά μας; Με τι ἀψηφησιὰ, με τι καταφρόνια τῆς ζωῆς μᾶς στρατώνεις με τὰ πρόφερα σου, τὰ στόματα μᾶς; Με τι ἀπτάθεια θέλεις νὰ μᾶς ἐπιδόλῃς τὸν ἐπόπτην σου, τοὺς ἐπόπτες σου, τὸν ἐπόπτην σου ἀκόμην;

Ἔτσι θὰ ρωτήσουμε τὴν καθαρέουσαν. Ἐπειδὴ ὅμως καθαρέουσα δὲν ὑπάρχει, παρὰ μὲν ἄχα καθαρειουσιάνοι, θὰ φωνάξουμε στο Δικα-